
Ο ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΩΤΙΚΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας παπουτσης, εργατικός και πολύ καλός τεχνίτης. Μα οι καιροί ήταν δύσκολοι και με πολύ κόπο έβγαζε το ψωμί του. Ό,τι κέρδιζε το ξόδευε για την οικογένεια του και τις περισσότερες φορές δεν του περισσεύαν χρήματα για να αγοράσει καινούργια δέρματα.

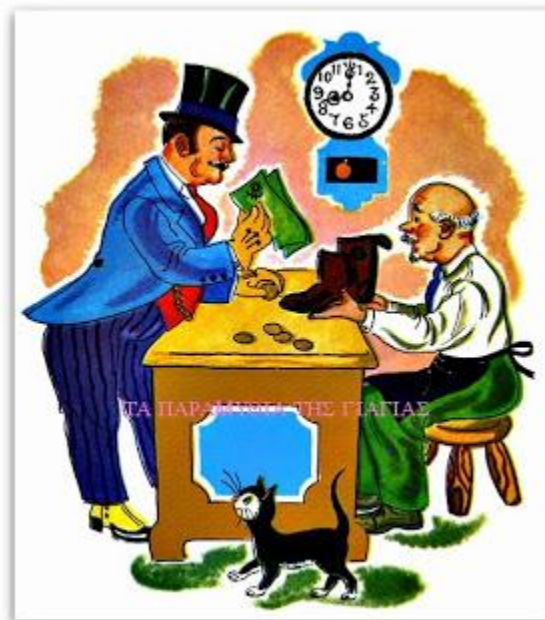
Ένα βράδυ είχε δέρμα, που του έφτανε ίσα ίσα για να φτιάξει ένα ζευγάρι παπούτσια. Έκοψε λοιπόν πολύ προσεκτικά τα κομμάτια, τα άπλωσε πάνω στον πάγκο, πέρασε και κλωστή στις βελόνες του, για να είναι έτοιμα που θα τα έραβε το πρωί, που έχει καλύτερο φως.

Καθώς λοιπόν έκλεινε τα εξώφυλλα της βιτρίνας του αναστέναξε:

- Μπορεί να μην ξαναφιάξω άλλο ζευγάρι παπούτσια. Όταν πουλήσω αυτά εδώ, θα πρέπει να δώσω όλα τα χρήματα για φαγητό και δε θα μείνει τίποτα για δέρμα. Πω πω, τι θα κάνω;

Το επόμενο πρωί ξύπνησε με βαριά καρδιά και τράβηξε στεναχωρημένος για τον πάγκο του. Αντί όμως για τα δερμάτινα κομμάτια, βρήκε να τον περιμένει ένα υπέροχο ζευγάρι παπούτσια! Ήταν ραμμένα με λεπτότητα και με τις πιο μικρές και ταχτικές ραφές που είχε δει ποτέ του. Ο παπουτσής τα έχασε! Μην ξέροντας τι άλλο να κάνει, έβαλε τα παπούτσια στη βιτρίνα.

Ακόμη αναρωτιόταν ποιος μπορεί να τα είχε φιάξει, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ένας πλούσιος ηλικιωμένος κύριος, που ήθελε να αγοράσει τα παπούτσια και μάλιστα του πρόσφερε πολύ περισσότερα χρήματα από όσα είχε πληρωθεί ποτέ του ο παπουτσής! Πληρώθηκε λοιπόν και αμέσως πήγε να αγοράσει περισσότερο δέρμα και φαγητό για την οικογένεια του.

Το ίδιο βράδυ ο παπουτσήs έκατσε πάλι στον πάγκο του κι έκοψε δυο ζευγάρια παπούτσια από το καινούργιο δέρμα. Μετά άφησε τα κομμάτια απλωμένα όπως την προηγούμενη φορά, έτοιμα για να τα ράψει το πρωί.

Όταν πήγε στο εργαστήρι του την άλλη μέρα το πρωί, βρήκε πάλι δυο ζευγάρια παπούτσια, έτοιμα ραμμένα πάνω στον πάγκο του κι αναρωτήθηκε:

- **Μα ποιος μπορεί να είναι αυτός που δουλεύει τόσο γρήγορα και κάνει μάλιστα τόσο μικρές ραφές;**

Έβαλε λοιπόν τα παπούτσια στη βιτρίνα και σε λίγη ώρα πλούσιοι άνθρωποι, που δεν είχαν πατήσει ξανά στο μαγαζί του, ακριβοπλήρωσαν για να τα αγοράσουν. Ο παπουτσήs βγήκε πάλι έξω κι αυτή τη φορά αγόρασε περισσότερο δέρμα κι έκοψε περισσότερα παπούτσια.

Για βδομάδες συνέβαινε το ίδιο πράγμα κάθε βράδυ. Δυο ζευγάρια παπούτσια, μερικές φορές και τέσσερα, γίνονταν σε μια νύχτα. Κι ο παπουτσής σύντομα έγινε γνωστός σε όλη την πόλη για τα καταπληκτικά του παπούτσια.

Παράλληλα όμως τον έτρωγε κι η περιέργεια. Ποιος ήταν αυτός που του έφτιαχνε τα παπούτσια; Τέλος δεν άντεξε άλλο. Με τη γυναίκα του αποφάσισαν να δουν ποιοι ήταν αυτοί οι βραδινί επισκέπτες. Έμειναν λοιπόν ξύπνιοι και κρύφτηκαν πίσω από την πόρτα. Μόλις το ρολόι χτύπησε μεσάνυχτα, άκουσαν ένα γρήγορο τρεχαλιτό έξω από το παράθυρο και αμέσως μετά είδαν δυο μικρά ανθρωπάκια να τρυπώνουν μέσα από τος γρίλιες.

Ύστερα τράβηξαν προς τον πάγκο, έβγαλαν κάτι μικροσκοπικά εργαλεία από την τσάντα τους και άρχισαν να ράβουν τα δέρματα. Ο παπουτσής και η γυναίκα του δεν πίστευαν στα μάτια τους, γιατί τα μικρά ανθρωπάκια δεν ήταν μεγαλύτερα από τις βελόνες του μαστορα.

Πριν ξημερώσει, τρία πανέμορφα ζευγάρια παπούτσια ήταν έτοιμα πάνω στον πάγκο. Τα ξωτικά μάζεψαν τα εργαλεία τους, τακτοποίησαν και έφυγαν όπως ακριβώς είχαν έρθει.

Ο παπουτσής και η γυναίκα του, όταν συνήλθαν από την έκπληξη, άρχισαν να σκέφτονται πως θα μπορούσαν να δείξουν ευγνωμοσύνη στα ξωτικά. Η γυναίκα του πρότεινε λοιπόν να τους φτιάξουν καινούργια ρούχα.

Την άλλη μέρα η γυναίκα του παπουτσή έραψε δυο μικρές πράσινες ζακέτες και παντελόνια, ενώ ο παπουτσής έκοψε κι έραψε δυο ζευγάρια μπότες.

Την παραμονή των Χριστουγέννων άφησαν τα δώρα τους πάνω στον πάγκο, μαζί με δυο ποτηράκια κρασί και μια πιατελίτσα με εδέσματα. Όταν νύχτωσε, κρύφτηκαν πάλι πίσω από την πόρτα. Τα μεσάνυχτα πάλι, τα ξωτικά τρύπωσαν στο μαγαζί κι ανέβηκαν στον πάγκο.

Σαν είδαν τις μικρές πράσινες ζακέτες, τα παντελόνια και τις μπότες, χοροπήδησαν από την χαρά τους. Έπειτα φόρεσαν γρήγορα τα ρούχα, έφαγαν και ήπιαν τα κεράσματα κι εξαφανίστηκαν σαν αστραπή.

Μετά τα Χριστούγεννα ο παπουτσιής συνέχισε να κόβει τα δέρματα και να τα αφήνει πάνω στον πάγκο, μα τα ξωτικά δεν ξαναήρθαν ποτέ. Είχαν καταλάβει πως ο παπουτσιής και η γυναίκα του, τους είχαν δει. Και τα ξωτικά δεν θέλουν να τα βλέπουν οι άνθρωποι.

Από τότε κάθε χρόνο, την παραμονή των Χριστουγέννων, μαζεύονται γύρω από τη φωτιά και πίνουν στην υγεία των ξωτικών, που τους είχαν βοηθήσει.

Αλλά ο παπουτσής δεν πειράχτηκε. Το μαγαζί του ήταν τόσο γνωστό πια, που είχε πάρα πολλούς πελάτες. Βέβαια οι δικές του ραφές δεν ήταν τόσο ταχτικές, όπως αυτές των ξωτικών, μα κανείς δεν το πρόσεχε. Έτσι, οι δουλιές του συνέχισαν να πηγαίνουν καλά και δεν έλειψε τίποτα πια από την οικογένεια του. Από τότε κάθε χρόνο, την παραμονή των Χριστουγέννων, μαζεύονται γύρω από τη φωτιά και πίνουν στην υγεία των ξωτικών, που τους είχαν βοηθήσει.